Lumi és a közös torony

Egy mese a családról: ahogy Lumi és a kistestvére egy közös tornyot építenek a küszöbön, esti fényben.

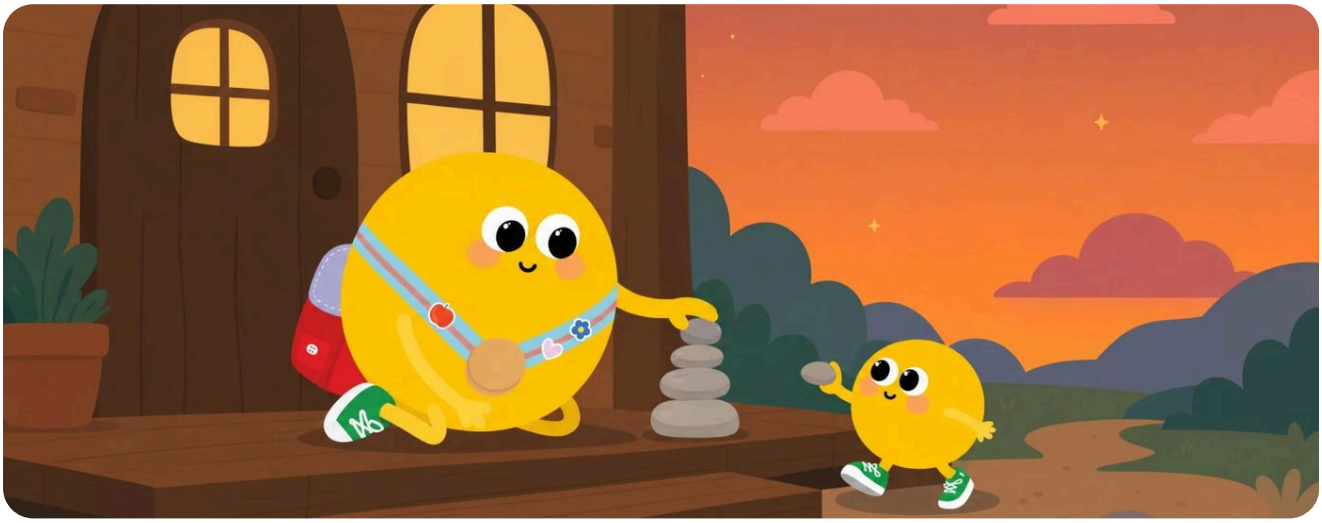

Azon az estén, amikor a nap már vörös takarót terített a háztetőkre, Lumi a tornác kövén üldögélt. A ház ablakából meleg fény szűrődött ki, és a konyha felől gőzölgő leves illata gomolygott. Lumi apró, sima kavicsokat gyűjtött egy kosárkába, és tornyot épített belőlük a küszöb mellett.

Egyik kavics a másikra került. A torony már akkora volt, mint Lumi térde. Lumi óvatosan tette rá a következő szemet, és visszafojtotta a lélegzetét.

Ekkor apró léptek dobbantak a deszkán. Lumi kistestvére volt az, egy pici sárga gömböc, aki még alig tudott járni. Bukdácsolva közeledett, és nekiütközött a toronynak.

Koppantak a kavicsok. A torony egy szempillantás alatt szétgurult a kövön.

„Jaj, ne!”, kiáltott Lumi. „Ezt most elrontottad.”

A kistestvér megállt. Nagy fekete szeme Lumira nézett, és az ajka lassan lefelé görbült.

Lumi majdnem mondott még valamit, de csak legyintett. A kistestvére mindig ilyen volt: mindenhová totyogott, és mindent meg akart fogni a pici kezével.

Lumi sóhajtott, és újra rakni kezdte a kavicsokat. Egy, kettő, három. A kistestvér megint közelebb totyogott, kezében egy szem kaviccsal.

„Menj kicsit arrébb”, mondta Lumi. „Majd ha kész, megnézheted.”

De a kistestvér nem ment arrébb. Kinyújtotta a pici kezét, és a markában ott lapult egy lapos, szürke kavics.

„Segítek”, mondta halkan, ahogy csak tudta.

Lumi keze megállt a levegőben. Ránézett a kistestvérre, a nagy szemére, a kinyújtott kis kezére. Valami megdobbant a szívében, és a bosszúsága egyszerre elolvadt.

Lumi elmosolyodott, és félrehúzódott a küszöbön. „Jó”, mondta gyengéden. „Tedd ide, erre a lapos kőre.”

A kistestvér odanyomta a kavicsot, kicsit ferdén. Lumi mellé illesztette a sajátját. Így ment tovább: egy kavics a kistestvértől, egy Lumitól, megint egy a kistestvértől.

A kis kéz ügyetlenül dolgozott, és néha félrecsúsztak a kavicsok. De Lumi most nem sietett. Csendben megigazította őket, és várt, amíg a kistestvére hozta a következőt.

A torony görbe lett és dülöngélt, de állt. És magasabb lett, mint bármelyik, amit Lumi valaha egyedül rakott.

Amit együtt rakunk, azt együtt is tartjuk.

A konyha felől ekkor meleg hang szólt ki hozzájuk. Kész volt a vacsora.

Lumi és a kistestvér kézen fogva bement. Az asztalon gőzölgött a leves, és a fény puhán ült a falakon. A torony kint maradt a küszöbön, görbén és büszkén, és megvárta a reggelt.

Mert a legszebb tornyot sosem egyedül rakjuk, hanem azokkal, akik mindig mellénk totyognak egy kaviccsal a kezükben.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy egy kisebb gyerek vagy a testvéred elrontotta, amit építettél? Mit csináltál akkor?
2. Szerinted miért lett boldogabb Lumi, amikor együtt rakták a tornyot a kistestvérével?
3. Mit szeretnél holnap együtt csinálni valakivel a családodból?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-kozos-torony/